

Pulmia puistossa

Hunter veti syvään henkeä. "Minä en sano niitä sanoja."

Diana Evelyn Nielson
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Hunter juoksi ystäviensä kanssa puiston poikki. Hän virnisti tuntiessaan tuulen. Hän tunsi itsensä todella nopeaksi ja kevyeksi! Kyle kosketti aitaa ensimmäisenä. "Minä voitin!" hän huusi.

Hunter pääsi aidan luo hetkeä myöhemmin. "Ei ole reilua! Sinä lähdit ensimmäisenä."

"Joo", Miguel sanoi. "Juostaan kilpaa puulle!"

Hunter alkoi taas juosta. Tällä kertaa hän kosketti puuta ensin. Mutta Miguel oli aivan hänen takanaan.

"Minä voitin!" Miguel sanoi.

"Ei, Hunter voitti", Piper sanoi.

"Joo", Kyle sanoi.

Miguel risti käsivartensa. Sitten hän sanoi ruman sanan.

Muut lapset nauroivat. Miguel sanoi sanan uudelleen, ja he nauroivat taas.

Hunter oli sisimmässään surullinen. Hän tiesi, ettei sitä sanaa sopinut sanoa. Mutta hän ei halunnut, että häntä kiusattaisiin. Hän ei sanonut mitään.

Piper sanoi toisen ruman sanan. Sitten Kyle sanoi toisen.

"Nyt sinä sanot yhden, Hunter", Kyle sanoi.

"Joo, sano nyt", Miguel sanoi. "Sano uusi kirosana."

Hunter veti syvään henkeä. "Minä en sano niitä."

"Eihän yhden sanan sanominen haittaa", Kyle sanoi.

"En halua", sanoi Hunter.

"Pelottaako sinua?" Miguel nauroi.

Hunterin kasvoja kuumotti. "Minä menen leikkimään jonnekin muualle."

Muut lapset nauroivat ja jatkoivat kiroilemista. Hunter halusi päästä pois. Puisto ei tuntunut enää hauskalta. "Nähdään myöhemmin", hän mumisi.

Hunter laittoi kädet taskuihin ja käveli hitaasti muiden lasten ohi. Hänestä ei enää tuntunut nopealta eikä kevyeltä. Hän tunsi olevansa kuormien painama.

Hän löysi äidin ja isän istumassa penkillä. Isä laski alas kirjansa. "Onko kaikki hyvin?"

Hunter kohautti olkapäitään. "Muut alkoivat sanoa rumpia sanoja. En halunnut tehdä sitä, joten lähdin pois."

Äiti hymyili. "Se oli rohkeasti tehty."

"Me olemme ylpeitä sinusta", isä sanoi. "On vaikeaa tehdä hyviä valintoja, kun ympärillämme olevat eivät tee niin."

Hunter huokaisi. Hän oli iloinen siitä, että hän teki oikean valinnan, mutta hän ei vielä tuntenut oloaan hyväksi.

"Haluatko lähteä kotiin?" äiti kysyi.

Hunter mietti asiaa. "En vielä", hän sanoi. Hän katsoi toista joukkoa lapsia, jotka leikkivät köysiradalla. "Minä menen tuonne."

Kun Hunter käveli sinne, yksi pojista heilautti kättään. "Hei, minä olen David."

"Minä olen Hunter. Voinko hyppiä sinun kanssasi?"

"Totta kai!"

Hunter meni vuorollaan köysiradalle ja tunsi tuulen. Leikkiessään Davidin ja muiden kanssa hän tunsi jälleen olonsa nopeaksi ja kevyeksi. Hän oli toiminut oikein, vaikka se oli vaikeaa. Hän oli iloinen siitä, että hän oli tehnyt hyvän valinnan. ●

Saat lisää tietoa hyvien valintojen tekemisestä lukemalla *Lasten oppaan* takaosasta Evankeliumin tasovaatimukseni.